

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Σμυρνιά του καταυλισμού

Στην σειρά των διηγημάτων που θα ακολουθήσουν δεν θα περιοριστώ μόνο στον Παροικιακό χώρο, αλλά θα προεκτείνω την φαντασία και σε αλλοτινούς καιρούς και πολιτείες με βάση πάντα το ελληνικό στοιχείο, όπως αυτό έζησε, δημιούργησε και αγάπησε σε χρόνια περασμένα. Χρόνια διαφορετικά από τα σημερινά, που και εκείνα υπήρξαν σημαντικά, αφού ο άνθρωπος, σε κάθε εποχή, ζει έντονα τα αισθήματα της χαράς, της λύπης και του έρωτα. Και στην νέα πορεία θα υπάρχει και ο έρωτας αφού αυτός είναι ένα από τα κύρια στοιχεία, που κυριαρχεί στην ζωή των ανθρώπων.

Η νουβέλα που ακολουθεί, δεν θα ολοκληρώνεται σε μια έκδοση αλλά θα προεκτείνεται σε συνέχειες.

Μπ. Ρ.

Δεκέμβρης μήνας του 1922 και στο αρχοντικό του μεγαλοβιομηχανού Μιχαήλ Κωστόπουλου κυριαρχεί μια κατάσταση πανικού, όταν μαθεύτηκε το σκάνδαλο. Ο μοναδικός γιός της οικογένειας ο Αλέξανδρος, 21 χρόνων όμορφο παλικάρι, «τα έμπλεξε με μια Σμυρνιά του καταυλισμού».

Αυτά ήταν ακριβώς τα λόγια που είπε η κυρία Αικατερίνη Μπτροπούλου στην στενή της φίλη της Ιουλία Κωστοπούλου, μητέρας του Αλέξανδρου, όταν την επισκέφθηκε χτες για τοιά, στο αρχοντικό της στην Κηφισιά.

- Ιουλία μου με όλο το θάρρος που δίνει την φιλία μας πρέπει να στο πω.

- Τι να μου πεις Αικατερίνη; ρώτησε απορημένα η Ιουλία.

- Ο γιός σου, ο Αλέξανδρος μας, τα έμπλεξε με μια Σμυρνιά του καταυλισμού.

Τινάχτηκε η Ιουλία από την θέση της και παραλίγο να της πέσει το ακριβό φλιτζάνι από πορσελάνη.

- Τι είπες Αικατερίνη; Ο γιός μου ο Αλέξανδρος τα έμπλεξε με μια Σμυρνιά του καταυλισμού;

- Ναι Ιουλία μου είναι όπως τα άκουσες.

Η Ιουλία προς στιγμή δεν θέλησε να το πιστέψει. Ηξερε καλά την Αικατερίνη Μπτροπούλου πως προσπαθούσε με κάθε τρόπο να προξενέψει την κόρη της για τον Αλέξανδρο.

- Και εσύ πως το ξέρεις Αικατερίνη, τους είδες;

- Όχι Ιουλία μου, να καταδεχθώ εγώ να πάω εκεί κάτω, εκεί που μένουν αυτοί οι τουρκόσποροι;

- Λοιπόν πως το έμαθες; ρώτησε με σοβαρό ύφος η Ιουλία.

- Το είπε στον άνδρα μου ο επιστάτης του, απάντησε η Αικατερίνη όταν πέρασε από τον καταυλισμό για κάτι δουλειές. Είδε, μας είπε, τον Αλέξανδρο μας, να στέκει έξω από μια παράγκα και να μιλά με αυτήν... την... πώς να την πω..

- Να μου στείλεις τον επιστάτη σου να μου πει σε εμένα την ίδια τι είδε.

- Δεν με πιστεύεις Ιουλία μου; Ξέρεις πόσο στεναχωρήθηκα που το άκουσα. Τον Αλέξανδρο μας να τον ξελογιάσει

μια Σμυρνιά.

....

Μετά από αυτή την αποκάλυψη, τα γεγονότα που ακολούθησαν υπήρξαν ραγδαία. Όταν έφυγε η Αικατερίνη, η Ιουλία έτρεξε προς το γραφείο του άνδρα της στο ισόγειο και αναστατωμένη του είπε τα όσα η φίλη της, της αποκάλυψε. Ήταν μόνος. Εκλείσε την πόρτα να μη τους ακούσει η γραμματέας του.

Ο μεγαλοβιομηχανός Μιχαήλ Κωστόπουλος άκουγε την γυναίκα του σιωπηλός. Όταν τέλειωσε, έριξε μια ματιά στην εφημερίδα του και χωρίς να την κοιτάξει είπε:

- Μήπως όλο αυτό το ψέμα το σκαρφίστηκε η κυρία Μπτροπούλου, για να μας προξενέψει την κόρη της; Σου είπα δεν είναι της τάξης μας η οικογένεια Μπτροπούλου να μπει στην δική οικογένεια μας. Ο άνδρας της είναι ένας μικρέμπορας και δεν βγάζει τον χρόνο όσα βγάζω εγώ τον μήνα.

- Έχεις δίκαιο άνδρα μου απάντησε η Ιουλία. Όμως αν είναι αλήθεια τα όσα είπες;

Να ειδοποιήσεις την Αικατερίνη Κωστοπούλου να μου στείλει στο γραφείο μου τον επιστάτη του συζύγου της. Όχι. Καλύτερα θα στείλω τον Βρασίδα να τον ρωτήσει.

Έχεις δίκαιο άνδρα μου ο Βρασίδης να πάει να τον βρει και όχι αυτό το μούτρο να έρθει στο γραφείο σου.

Ποιος ήταν ο Βρασίδης;

Ο Βρασίδης ένας μεγαλόσωμος άνδρας, κοντοκουρεμένος πάντα με το ξυράφι του μπαρμπερ, ήταν ο έμπορος του μεγάλου αφεντικού. Από την εποχή που ξεκίνησε ο Μιχαήλ Κωστόπουλος να φτιάχνει την αυτοκρατορία του. Μαζί ξεκίνησαν το μεγάλο σχέδιο να εκποτίσουν κάθε αντίπαλο στην επιχείρηση που ήθελαν το μονοπώλιο. Την κατασκευή τζακιών για θέρμανση.

Πολλές μικρές επιχειρήσεις η μια μετά την άλλη άρχισαν να υποκύπτουν στους εκβιασμούς και τις απειλές του Μιχαήλ Κωστόπουλου δια μέσου του Βρασίδα.

«Η δέχεσαι να μπει στην εταιρία μας ή θα βρεις το μαγαζί σου αύριο καμένο» προειδοποιούσε απειλητικά ο Βρασίδης επιδεικνύοντας ταυτόχρονα τα δύο μεγάλα μαχαίρια που είχε ζωσμένα

στην μέση του.

Όταν τον ρωτούσαν τον Βρασίδα, οι φίλοι του τι ήθελε τα δύο πελώρια μαχαίρια απαντούσε θυμωμένα:

- Είναι για την δουλειά μου ρε. Λογαριασμό θα σας δώσω;

Οι άλλοι σιωπούσαν γιατί καταλάβαιναν.

Ακούσθηκαν πολλά στην αρχή για κάτι καμένα μικρά εργαστήρια, για κάποιους τεχνίτες που μαχαιρώθηκαν την νύχτα έξω από το σπίτι τους, αλλά δεν υπήρχαν μαρτυρίες, ούτε τα θύματα υποψιάζονταν από φόβο- οποιοδήποτε, στις ανακρίσεις της αστυνομίας.

Σιγά σιγά σε ένα χρόνο το ένα μετά το άλλο τα μικρά εργαστήρια κατασκευής τζακιών για τα αρχοντικά της Αθήνας εξαφανίζονταν και πρόβαλε μια μεγάλη εταιρία με την επωνυμία «Μιχαήλ Κωστόπουλος και Σία».

Το μεγάλο αφεντικό στην συνέχεια, έδωχνε τον ένα μετά τον άλλο τους μικρούς συνεταιίρους μέχρι που έμεινε μόνος και κυρίαρχος της αγοράς για τα πλούσια αρχοντικά.

Τότε στα πενήντα αποφάσισε να παντρευτεί. Σπουδαίος, πλούσιος αυτοδημιούργητος, μεγαλοβιομηχανός ζήτησε μεγάλη προίκα για να δώσει το όνομά του στην γυναίκα που θα του προξενεύανε.

Βρήκε εύκολα την οικονομική ενίσχυση που ζητούσε αφού την εποχή εκείνη οι πλούσιοι πάντρευαν τα χρήματα με τα χρήματα, ανεξάρτητα αν ταίριαζε το ζευγάρι.

Στόχος ήταν οι περιουσίες να βρουν τις ανάλογες περιουσίες. Τα ζευγάρια απλώς ήταν το μέσον για να ενωθούν τα λεφτά και οι οικογένειες να αυξήσουν την επιρροή τους στην κοινωνία. Σε όλη αυτή την πορεία, της κάθε άλλο παρά έντιμης σταδιοδρομίας του, ο Μιχαήλ Κωστόπουλος είχε δίπλα του τον Βρασίδα. Μοιάζανε σχεδόν στο κορμί και στην φάτσα. Πελώριοι και οι δύο με τραχύ πρόσωπο. Περισσότερο τους φοβόσουν και λιγότερο τους εκτιμούσαν. Από την πλευρά της η Ιουλία με εκείνη την παντρεία με τον τραχύ Μιχαήλ Κωστόπουλο σούχασε αφού επιτέλους οι γονείς της την αποκατέστησαν στα τριάντα της, που κόντευε να μείνει γεροντοκόρη, αφού δεν εύρισκαν γαμπρό ανάλογα με την δική τους οικονομική θέση. Εξάλλου η οικογένεια της είχε και όνομα. Κάποιος συγγενής τους διατέλεσε και υπουργός.

Λεπτή μικροκαμωμένη λίγο φιλάσθηνη μόνη της χαρά στην ζωή ήταν ο γιός της ο Αλέξανδρος που γεννήθηκε στο πρώτο χρόνο του γάμου τους.

Στο παιδί της αφοσιώθηκε η Ιουλία. Δεν είχε άλλο σκοπό στην ζωή της. Η ίδια δεν είχε την σωματική αντοχή να το φροντίσει και έτσι την κύρια φροντίδα ανέλαβε η παραμάνα η Βασιλική μια γεροδεμένη δυναμική γυναίκα που υπήρξε και δική της παραμάνα αφού μόλις γεννήθηκε την έφεραν από το χωριό είκοσι χρόνων κορίτσι. Έμεινε κοντά τους από τότε. Ουδέποτε παντρεύτηκε ούτε και το επιδίωξε. Τι την ήθελε την παντρεία; Να πάρει κάποιο φτωχό εργάτη να μεθοκοπά και να την βασανίζει;

Έτσι η ίδια έλεγε όταν την ρωτούσαν.

.....

Ξαφνικά ο Μιχαήλ Κωστόπουλος κοιτάζοντας σοβαρά την γυναίκα του της είπε:

-Μέχρι να δει ο Βρασίδης τον επιστάτη του Μπτροπούλου τοιμουδιά στον Αλέξανδρο. Αλλοίμονο αν μάθω ότι του είπες κουβέντα.

- Ότι πεις άνδρα μου ψιθύρισε η Ιουλία και βγήκε από το γραφείο.

Μπάμπης Ράκης

(Η συνέχεια στην έκδοση της ερχόμενης Τετάρτης)